

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lutego 2014 r.,

w sprawie P. P.

skazanego z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 10 września 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 20 grudnia 2012 r.

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P. - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 442 zł i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego P. P.;

III. obciąża skazanego P. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego P. P. podniesiono zarzuty:

1. rażącego naruszenia prawa procesowego, w szczególności zaś dyspozycji art. 7 k.p.k. w stosunku do ustaleń stanowiących podstawę uznania oskarżonego P.

- P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. opisanego w punkcie III aktu oskarżenia,
2. naruszenia prawa procesowego, poprzez niezastosowanie przez Sąd Rejonowy w G. dyspozycji art. 397 § 1 k.p.k. odnośnie zarzutu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia, wobec braku przedstawienia przez oskarżyciela jakichkolwiek dowodów potwierdzających zaistnienie przestępstwa opisanego w powyższym punkcie,
 3. naruszenia przez Sąd Okręgowy w G. zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie w ślad za Sądem Rejonowym w G. domniemań co do zaistnienia przestępstwa opisanego w pkt III aktu oskarżenia oraz winy oskarżonego P. P. co do powyższego zarzutu,
 4. obrazy przepisu art. 91 § 1 k.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie instytucji ciągu przestępstw, w sytuacji braku wystarczających dowodów do uznania oskarżonego za winnego jednego z czynów objętych powyższą instytucją (zarzutu z pkt. III aktu oskarżenia).

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów kasacyjnych Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Ad. 1. Pierwszy zarzut kasacji tylko pozornie dotyczy naruszenia przepisów prawa procesowego, gdyż z jego treści wynika, że skarżący kwestionuje „ustalenia stanowiące podstawę uznania oskarżonego P. P. za winnego”, a zatem zarzut dotyczy ustaleń faktycznych, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Jeśli zaś chodzi o podnoszone naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., to trzeba też zauważyć, że Sąd I instancji (por. s. 9 – 10 uzasadnienia wyroku) poddał dowód z wyjaśnień i zeznań M. S. starannej ocenie, nie przekraczając dyrektyw zawartych w art. 7 k.p.k. Poprawność ustaleń faktycznych, co do popełnienia przestępstwa rozboju w nieustalonym sklepie w K. (zarzut z pkt III aktu oskarżenia), oraz ocena dowodów w tym zakresie, były przedmiotem zarzutu apelacyjnego i zostały poddane ocenie przez Sąd Okręgowy w G., z zachowaniem wymogów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (s. 8 – 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Ad. 2. Zarzut dotyczy postępowania przed Sądem Rejonowym w G., a nie postępowania przed Sądem odwoławczym. Ponadto, jak wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w G., brak było podstaw do zastosowania art. 397 k.p.k. W uzasadnieniu aktu oskarżenia wskazano dowody, na podstawie których postanowiono zarzut z pkt. III aktu oskarżenia (k. 428), zatem niezasadne jest twierdzenie, że istniały w tym zakresie istotne braki.

Ad. 3. Zarzut ten w realiach sprawy jest zupełnie dowolny. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, że Sąd Okręgowy w G. zaakceptował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji w zakresie czynu z pkt. III aktu oskarżenia. Na stronach 8 – 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przedstawione zostały argumenty, dla których wyjaśnienia i zeznania M. S. uznano za wiarygodne. Nie można zatem skutecznie zarzucać Sądowi II instancji, że opierał się na „domniemaniach” przyjętych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Ad. 4. Istotę tego zarzutu ustalić można tylko dzięki uwagom na stronie 5 kasacji – gdzie jej autor stwierdza, że niedopuszczalne było zastosowanie konstrukcji ciągu przestępstw, wobec braku ustaleń co do miejsca i okoliczności popełnienia czynu zarzucanego w pkt. III aktu oskarżenia. Zarzut ten jest niezasadny, gdyż Sąd Rejonowy w G. ustalił w oparciu o wyjaśnienia M. S. sposób popełnienia tego czynu zabronionego, jak i jego przybliżony czas (zob. s. 9 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w G.), a ustalenia te uzasadniały przyjęcie ciągu przestępstw. Kwestia ta dotyczy prawidłowości wyroku Sądu Rejonowego w G. i była badana przez Sąd II instancji (zob. s. 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 1 k.p.k. i art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.